

Geen waartoe

wij moesten scheiden,
keken naar de heuvelflank,
aten een perzik

Izen, † 1770

deze lange nacht —
het ruisen van het water
zegt mijn gedachten

Gochiku, 1699-1781

Solorenga 2
Innerlijke dialoog

Renga 1

woorden voegen zich
in het landschap, geven aan
waar sperwers wonen

*dat onverhoedse — erger:
tussen klauwgreep en de dood*

de korenhalmen
slaan in de windhozen neer,
blijven zo liggen

*hem rest dan slechts één uitweg,
vindt die in verre reizen*

landschappen, de kracht
van rivieren, bergketens
— om te vergeten

*als bij ontwaken: zichzelf
weer in ogenschouw nemen*

Renga 2

vóór de berghut staan,
het dal en zeezicht ineen
— dit te *beschouwen*

*wat er is' reikt niet verder,
hij durft het te erkennen*

de schemer zet in,
heuvelkammen scherpen zich,
het wordt ánders stil

*helder maanlicht nodigt uit
zich in de nacht te voegen*

er gaan geluiden
over en weer, krekels, uilen
— als een *saudade*

*zonsopgang, majestueus,
de dag komt bij hem binnen*

Simon Buschman: Vanaf 2012-2019 wonen Carla en ik (wij kennen elkaar intussen meer dan dertig jaar) in Zuid-Spanje, Costa de la Luz, De Kust van het Licht, dicht bij de Atlantische Oceaan. Wij maken graag steden- en landschapstrips. Persoonlijk ben ik allereerst op landschappen ingesteld; vanuit: 'Ik zou het landschap willen zijn dat ik beschouw.' Simone de Beauvoir. In die landschappen liggen gehuchten, dorpen, staan hier en daar boerderijen en de houten villa's van tweedehuisbezitters.

Het prachtige landschap, menig keer doorsneden met rivieren of beken, kent vlaktes en bewerkte akkers. Kerken en kapellen vormen markante plekken, geven herkenning: die torens. Maar vooral het glooiende, soms overgaand in het bergachtige of heuvels met dichte parasoldenbebossing. Allerlei dieren passen in een scala van ecosystemen.

In deze omgeving – vaak ook langs zee, de steeds weer andere Atlantische Oceaan – heb ik de echtscheiding met de moeder van onze vier zonen diepgaander kunnen verwerken zonder deze een definitieve plek in mijn leven te hebben gegeven. Het verdriet erom zal blijven. Mijn laatste zin was: 'Ik wil niet weg, maar kan niet langer blijven.' Dat voelt nog steeds zo; zo pijnlijk ook.